

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 385/2025
18.06.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ... код ..., чији је пуномоћник Владимир Радовановић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1598/24 од 24.09.2024. године, у седници одржаној 18.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1598/24 од 24.09.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1598/24 од 24.09.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1598/24 од 24.09.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 2439/20 од 25.09.2023. године, којом је обавезана тужена да тужиоцу, на име накнаде штете у висини разлике између исплаћене посебне пензије и плате коју би тужилац остварио у периоду од 08.04.2014. године до фебруара 2023. године, исплати одређене месечне износе, са затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, све ближе одређено у ставу првом изреке првостепене пресуде, као и да му на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 367.762,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужене, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП), јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, за уједначавањем судске праксе, нити потреба новог тумачења права.

Правноснажном пресудом, усвојен је тужбени захтев за накнаду штете коју је тужилац претрпео, услед незаконитог и неправилног рада органа тужене, у висини разлике између исплаћене посебне пензије и плате коју би тужилац остварио да је радио у спорном периоду, јер је поништено решење којим му је престао радни однос са правом на посебну пензију. Питање накнаде штете запосленом представља чињенично питање које се решава у сваком конкретном случају, утврђивањем чињеница да ли запослени трпи штету која је у узрочно последиочној вези са незаконитим и неправилним радом тужене. Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова нису у супротности са тумачењем права и правним схватањем Врховног суда у погледу примене одредби чланова Закона о облигационим односима и Закона о раду, које су примењене у конкретном случају. Поред наведеног, тужена није доказала да у конкретном случају постоји различита судска пракса у идентичној или сличној чињеничној и правној ситуацији, односно да се у конкретном случају ради о одлуци која одступа од судске праксе.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе. (члан 403. ст.1.и 3.)

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари је поднета 01.10.2020. године. Вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде је 2.566.371,55 динара, што по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе износи 21.935 евра. Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на

новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена, па је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић